

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie uniewinnionego **B. A.** od czynu z art. 300 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi.
z 4 stycznia 2022 r., sygn. V Ka 1194/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej
z 20 maja 2021 r. sygn. II K 426/20;

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej wyrokiem z 20 maja 2021 r. sygn. II K 426/20, uniewinnił B. A. od zarzutu popełnienia czynu polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym dniu w okresie między 21 lutego 2018 r. a 20 listopada 2018 r. usunął poprzez wywiezienie i wydanie zajętych w toku postępowania egzekucyjnego przeprowadzanego przeciwko niemu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rawie Mazowieckiej P. P. z wniosku wierzyciela pokrzywdzonego D. W. ruchomości w postaci 300 skrzyniopalet drewnianych i 17 skrzyniopalet plastikowych, tj. przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zaś Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 4 stycznia 2022 r. sygn. V Ka 1194/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Powyższe rozstrzygnięcie sądu II instancji w całości zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego. Powołując się na art. 519 k.p.k., art. 520 § 1 k.p.k. i art. 523 § 3 k.p.k. oraz 523 § 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie przez Sąd uzasadnienia sprzecznego z sentencją wyroku i wskazanie w jego treści, że:

- apelacja została sporządzona przez obrońcę, podczas gdy została sporządzona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (pkt 1.2. uzasadnienia, 3.1 uzasadnienia, 5.1.1. uzasadnienia),
- wyrok został zaskarżony na korzyść w całości co do kary, podczas gdy zakres zaskarżenia obejmował całość wyroku, a apelacja została wniesiona w kierunku na niekorzyść oskarżonego (pkt. 1.3.1. uzasadnienia),
- w wyroku wskazano, że wywiedziony został zarzut apelacji w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, podczas gdy w apelacji podniesiono zarzut obrazy przepisów prawa materialnego oparty o względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 1a) k.p.k. (pkt. 1.3.2. uzasadnienia),

co uniemożliwia oskarżycielowi subsydiarnemu sprawdzenie czy Sąd Odwoławczy dokonał rzetelnej kontroli wyroku Sądu I instancji, w szczególności utrudnia możliwość oceny przez skarżącego tego, czy Sąd odniósł się do argumentacji zawartej w apelacji, co winno stanowić standard rzetelnego procesu odwoławczego;

2. rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 300 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd, że jednym ze znamion przestępstwa stypizowanego w art. 300 § 2 k.k. jest usunięcie przez sprawcę czynu swojego majątku, w znaczeniu posiadania do tego majątku tytułu własności, gdzie w rzeczywistości również posiadanie jako stan faktyczny, z którego wynikają skutki prawne o charakterze majątkowym - stanowi składnik majątku posiadacza, co w konsekwencji doprowadziło do

wadliwego uznania przez Sąd, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion art. 300 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego obrońca oskarżonego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, ewentualnie o oddalenie kasacji w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadnej w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21]. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi), w sposób rażący naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacyjnych, niewątpliwie, w części wstępnej formularzu uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji, wystąpiły ewidentne uchybienia w postaci błędnego oznaczenia podmiotu skarżącego (część pierwsza formularza, początek rozważań w części trzeciej i część piąta traktująca o powodach utrzymania wyroku w mocy) oraz granic i kierunku zaskarżenia (część

pierwsza formularza), to jednak lektura rozważań sądu odwoławczego związanych z rozpoznaniem zarzutów apelacyjnych jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten pomimo niewątpliwych omyłek w tym zakresie, uczynił zadość wymogom, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k.

O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, kiedy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. będzie miało zatem miejsce, kiedy to sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (postanowienie SN z 30 stycznia 2023 r. sygn. IV KK 291/22). Wyrazem prawidłowo przeprowadzonej kontroli apelacyjnej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Łodzi jest część trzecia formularza uzasadnienia, zawierająca stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów. Sąd prawidłowo wskazał tam, czego dotyczył zarzut apelacyjny, a następnie wyczerpująco umotywowował swoje stanowisko związane z wykładnią art. 300 § 2 k.k., przemawiające jednoznacznie za uniewinnieniem oskarżonego, a tym samym uznaniem zarzutu obrazy art. 300 § 2 k.k. za niezasadny. W ocenie Sądu Najwyższego zarzut ten został kompleksowo i rzetelnie rozpoznany przez sąd II instancji. W tym kontekście w szczególności zgodzić się należy z przyjętą wykładnią art. 300 § 2 k.k. i dokonaną przez jego pryzmat oceną prawną ustalonego stanu faktycznego, zgodnie z którą w zaistniałym stanie rzeczy niemożliwe było uznanie zabezpieczonych ruchomości za własność dłużnika, a w konsekwencji przypisanie mu realizacji znamion tego przestępstwa. Zgodnie z brzmieniem art. 300 § 2 k.k. działania, o których mowa w tej regulacji, warunkujące możliwość przypisania takiego zachowania sprawcy, odnosić się winny do majątku będącego własnością dłużnika. Tymczasem zajęte przez komornika skrzyniopalety nie stanowiły składników jego majątku.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy również, iż zarzut obrazy prawa materialnego, dotyczący art. 300 § 2 k.k., stanowi powtórzenie tego, który został już uprzednio podniesiony w apelacji, w związku z czym został już

rozpoznany przez sąd II instancji, według standardów przewidzianych dla tego rodzaju kontroli. Powtarzając ten zarzut apelacyjny, skarżący dał jednoznacznie wyraz temu, iż chciałby skłonić Sąd kasacyjny do powtórzenia kontroli instancyjnej wyroku sądu I instancji. Ponieważ kontrola instancyjna była prawidłowa, albowiem sąd odwoławczy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k. rozpoznał należycie wszystkie zarzuty, odnosząc się do nich w treści uzasadnienia w sposób zgodny z wymogami art. 457 § 3 k.p.k. (postanowienie SN z 24 marca 2021 r. sygn. III KK 71/21), zarzut ten nie mógł przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

Wracając do oceny skuteczności mankamentów uzasadnienia podniesionych w pierwszym zarzucie kasacji, Sąd Najwyższy przypomina, iż nie każde naruszenie prawa przez sąd odwoławczy, stanowić będzie podstawę kasatoryjną. Art. 523 § 1 k.p.k. formułuje bowiem wymóg, aby takowe naruszenie było nie tylko rażące, a więc rzucające się w oczy i oczywiste, ale przede wszystkim poważne, czyli mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (zob. postanowienia SN: z 6 października 2022 r. sygn. V KK 355/22, z 25 czerwca 2021 r. sygn. V KK 109/20). Zważywszy na umiejscowienie stwierdzonych uchybień zaskarżonego orzeczenia i ich charakter, sprowadzający się w istocie do omyłek pisarskich w uzasadnieniu wyroku, a więc w części sporządzonej już po jego wydaniu, nie sposób przypisać im jakiegokolwiek wpływ na treść rozstrzygnięcia. Niezależnie od tego, na uwadze mieć należy także i to, iż zgodnie z art. 537a k.p.k. nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k., co w niniejszej sprawie nie miało zresztą miejsca. Na marginesie powtórzyć należy tylko, iż lektura uzasadnienia prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż jego treść odpowiada pełnemu zakresowi zaskarżenia wyroku sądu I instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, obciążając oskarżyciela subsydiarnego na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym.

(B.B.)

[ł.n]

